

LBRIS

We know
books

Manuela Buchmann

INIMI DE VRĂBIUȚE

LETRAS
Promovăm autorii români

Partea I.....	5
Partea a II-a	257
Partea a III-a	469
Epilog	611

LBRIS

We know
books

Partea I

Capitolul 1

Lumina zorilor se strecura jucăușă printre ramurile grele de roade. O rază de soare mângâia stins, aproape de chipul Măgduței, o cireasă.

Altădată, Măgduța ar fi întins mâna să o culeagă, dar acum trecu nepăsătoare mai departe, apăsată de visul ce-o trezise atât de devreme.

Așa, cu gândul aiurea, se plimba prin livadă la ora aceea la care conacul încă dormea somnul stăpânilor.

Dintotdeauna, nopțile ei fuseseră cele mai scurte. Nu-i dădea pace un soi ciudat de neastâmpăr să stea prea mult în odaie peste noapte și, de parcă nu avea destul aer, ieșea din casă, indiferent cât era ceasul.

Câte nu încercase conu' Alecu să o dezvețe de acest obicei! Dar nicio amenințare, nicio pedeapsă, fie ea cât de grea, nu putuse să țină în casă fetița fără somn.

Pentru că în micile evadări nu găsisese vreo urmă de răutate, Alecu Măgureanu se mulțumise să transforme una dintre odăile de oaspeți într-o cameră numai a Măgduței, ca măcar atunci când se trezea în miez de noapte să nu mai tulbure somnul celor două surori ale ei.

Împlinise nouăsprezece ani, dar de schimbat nu se schimbasese. Pereții încă se strângeau în jurul ei ca o cochilie sufocantă, iar așternutul se aprindea ca un rug și acum.

Ajunsese în miezul livezii, când i se păru că cineva o strigă. Își încordă auzul, dar nimic nu tulbură liniștea frunzelor, nici chiar adierea blândă a vântului.

Apoi auzi deslușit venind dinspre conac vocea Ștefanei.

—Măgduța, unde ești? Măgduța, hai acasă!

Strigătul Ștefanei o miră. Nu era în firea cuminte a surorii ei mai mici să ridice vocea, orice s-ar fi întâmplat și apoi toți ai casei se obișnuiseră în cele din urmă cu lipsa ei în zori încât nici măcar nu o mai așteptau la micul-dejun, darămite să mai și strige după ea.

Alergă spre casă într-un suflet. Îi veneau în minte numai nenorociri, iar brusc visul cel rău îi apăru înaintea ochilor, sumbru ca un fior de gheață, ea numai în negru cu o durere în suflet ca o boală grea. Măgduța își înteti goana cuprinsă de groază, răscolind gânduri ca pe un cufăr plin cu nimicuri, în care exact ceea ce cauți nu găsești.

Nici chiar așa! Încercă să se liniștească singură, dar ceva bântuind din coltoane neștiute se deșteptă iar, umplându-i inima cu spaimă și singurătate.

Apoi își aminti iar frântura de vis, fără sens, femeie legănându-se în odaie, suspendată în aer ca pe huțuluș, dans ireal, fâlfăire nedefinită, ca un zbor tenebros și amenințător.

—Ei, na! se încurajă singură.

Acum, în lumina zorilor, visul parcă nu o mai speria așa de tare, ci mai degrabă trăirea ce o aducea cu sine, că și acum gândindu-se simțea cum i se frânge inima și cum i se face pielea de găină.

Semn de bine nu putea să fie!

Deși Măgduța Măgureanu nu ar fi recunoscut nici picată cu ceară, simțea un soi de respect tacit pentru tainele lumii de dincolo de priceperea omenească. Și, deși o parte din ea se îndoia cu stăruitoare neîncredere, era oricând mai degrabă gata să încheie strategic un soi de armistițiu cu spirite rele decât să le supere.

Doda, devenită Dada, dacă fetelor și a copilăriei, îi insuflase un soi de spaimă pentru vise, prevestiri sau semne despre lumea de dincolo și hotarul indefinit ce separa viața de moarte.

Măgduța putea să ia în răs orice altceva, până și pe popă, dar nu ceea ce Dada ar fi numit „semn”. Căci numai Dada știa diferența dintre ele, dacă era bun sau rău, dintre vis, născoceală sau „iar ai dormit flămândă” cu o pricepere de care numai vracii o au pentru ierburi vindecătoare. Tot Dada le găsea răstălmăcirea, prevestind ca un oracol boală, drum, bucurie sau necaz.

Măgduța își ținea visele ferecate sub tăcere, ca un temnicer, se ferea dinadins să îi povestească sau mai degrabă se speria de sentința pe care o aducea analiza detaliată și atât de cunoscătoare.

O singură dată îi povestise, când încă era un copil, și nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că Dada o iscodise cu pricepere de comisar.

Își amintea însă până și azi cum ochii Dadei se măriseră dintr-odată și mai apoi se tulburaseră de lacrimi, dar taină o ținuse numai pentru ea, cu gura acoperită cu dosul palmei. Prinsese fetița de atunci în brațe gata să o aline,

întărind spaima copilului ce crezuse că o să moară. Ce alt semn putea să smulgă lacrimi din inima Dadei, când ea era mai puternică decât Carpații?

De atunci, fata se ferise să vorbească, crezând că făcuse ceva rău și alesese să păstreze pentru sine ceea ce numai ei îi era menit să vadă.

Acum însă, încercând singură să priceapă, simțea că ceva bun nu putea să urmeze, ba chiar că lucrurile se legau de la sine: mai întâi un vis rău, iar acum strigătul neașteptat al Ștefanei. Ce altceva putea fi?

Ce putea fi într-atât de rău? Să se fi întâmplat ceva cu papa?

Și dacă murise?

Numai gândul acesta îi tăia picioarele de groază.

După alte semne decât cele ale Dadei, conu' Alecu părea pe deplin sănătos. Dar cine să știe? Prea își ducea mâna la inimă tot mai des în ultimul timp când se enerva, prea începuse să aibă junghiuri ici și colo.

Năvăli în casă cu obrajii arzând și poalele rochiei lungi în mână, ropot de ploaie răscolitor.

Slugile alergau de colo-colo, cuprinse și ele de o mare fierbere.

„Tata”, se gândi cu respirația tăiată dintr-odată, ca o confirmare a propriilor gânduri.

„E mort! A murit, a murit!”

Amintiri pe care le crezuse uitate îi reveneau ca o furtună devastatoare. Ochii minții priveau spre fetița de nici patru ani care nu putea înțelege de ce mama ei nu se trezea, de ce dormea atât de adânc și de nepăsătoare, înconjurată de pâlpâiri de lumină, ca niște stele tremurătoare.

Vedea nedumerirea copilului care întindea brațele ștregărește după o îmbrățișare pe care n-avea să o mai primească vreodată.

„Hai, mami, nu te mai juca. Hai, mami.”

Dar mami se juca în continuare, prinsă în jocul din care nu putea ieși, întinsă pe catafalc ca o frumoasă adormită.

Dintr-o altă frântură de amintire fără sens, auzea scâncet de fetiță, slab ca de pui fără apărare, ieșind de sub biroul întunecat sub care se ascunsese, așteptând înainte de toate ca mama să o găsească. Nimeni însă nu o căutase întreaga zi, preocupați de o mare durere. Apoi ca printr-o frântură de vis întâlni o privire tristă adâncindu-se în ochii copilului sau în ochii ei, Măgduța nu își dădea bine

seama, dar imediat recunoscu chipul tânăr al Dadei și iar auzi glasul subțirel al fetiței silabisit ca un ecou ce se spârgea undeva tot mai departe.

„Mami nu mă mai iubește.”

„Ba te iubește, Uța. Și tata te iubește, și eu, și lumea întreagă!”

Amintirea se sparse de aici în mii de cioburi. Mîntea fragedă a copilului le păstrase, căci nu știuse cum să scape de ele. Mîntea Măgduței voia să le lipească, dar nu știa cum să le pună și, peste toate, visul urât i se răsucea între tâmpile ca o prevestire de moarte.

Noianul de emoții, de spaime și de prevestiri i se răsuceau necontrolat în sufletul exaltat, trăgând-o după sine. Propria rațiune, întunecată de amintirea vie, se lăsă stăpînită de trăiri că pînă la urmă era atît de convinsă de propria fantezie de parcă totul ar fi fost real și chiar mai mult de atît.

Plînsul îi umflă pieptul, bărbia prinse să-i tremure necontrolat, iar un păienjenish de lacrimi o orbi, înmuind toată tăria pe care crezuse că o are.

Așa rămase încremenită în prag, cu mîna încleștată în rochie și gleznele dezvelite, cu umerii zguduți de plînsul ce o copleșise din senin, fără să înțeleagă măcar dacă plîngea de spaima de a-și fi pierdut tatăl sau dacă lacrimile de acum veneau în locul celor care nu curseseră atunci.

În spatele ei, prin ușa larg deschisă, cerul senin al dimineții de sfârșit de primăvară învăluisse tandru și împăciuitor umerii fetei.

Casa, plină de o zarvă neobișnuită pînă la sosirea Măgduței, se liniști deodată ca prin farmec. Dând să coboare, Ștefana înlemnise și ea în capul scăriilor cu privirea ațintită asupra surorii ei și cu mîna dusă la gură parcă să oprească un strigăt de mirare.

—Ai pățit ceva? întrebă sugrumat.

Numai conu' Alecu, care tocmai ieșise din salon, prins între cele două fiice ale sale, nu se pierdu cu firea și, întorcînd capul înspre bărbatul ce îl însoțea, îi spuse șoptit, vădit exasperat:

—O să te obișnuiești cu timpul, nu lua în seamă nimic din ce vezi sau auzi. Mici fleacuri devin mari drame, iar lacrimile sunt uneori arme mai puternice decât revolverul. Așa e într-o casă plină de fete. Îți dau un sfat, să te ferești de lacrimi, îl sfătui, provocînd pe Măgduța, știind că ea auzise totul.

Fata însă nu îl luase în seamă.

Chipul Măgduței se luminase într-un zâmbet ca o explozie de bucurie.

—Ești bine! mai spuse, aruncându-i-se la piept.

Conu' Măgureanu, surprins de entuziasmul fetei, îi ciufuli părul și așa involburat, în joacă.

—Dar de ce, mă rog, n-aș fi bine? Ia lasă, domnișoară, lingușeala deoparte și treci de te spală pe față de lacrimi de crocodil, nu vezi că avem un oaspete?

Dar Măgduța, în bucuria ei cea mare, nu auzea și nu vedea nimic altceva decât chipul plin de sănătate al tatălui ei și se mira ea însăși de născocirea propriului gând. Cum de îl crezuse mort?

„Naiba să le ia de semne și de născociri de babe!”

De vină nu era decât visul din zori. Încă i se înfioră pielea când se gândea cât de real fusese.

—Mai repede, domnișoară, mai repede, o zori conu' Alecu văzând cât de greu se desprindea fata din loc. Măcar acum ar fi frumos să luăm micul-dejun împreună. În timp ce tu dormeai, ne-a venit un oaspete drag, un bun prieten de-al meu, așa că fuguța, că nu se cuvine să ne lași să te așteptăm pe tine.

Desigur că Măgduța văzuse. Pricepuse însă numai acum de ce slugile se învârteau ca niște muște amețite de vin prin salon, încurcându-se una pe alta, până să apuce să tragă două cufere, pesemne grele, pe scări.

Conu' Alecu nu ținea prea mult la protocol, iar acum era evident. În afară de Dada, nimeni nu locuia propriu-zis în conac, nimeni nu cunoștea rânduielile casei. Din când în când, tot Dada era cea care aducea o fată din sat să o ajute la curățenie sau la gătit în zilele de sărbătoare. Dar după cum bodogănea mereu nemulțumită, părea că în loc de ajutor se alesese cu o povară.

Slugi era mult spus. Bieții oameni aveau alte griji, grajd, grădină, nu orânduielile casei sau bunele maniere, dar pentru câțiva bănuți în plus, făceau orice bucuroși, căci Măgureanu nu se uita la bani, atunci când era mulțumit sau când le vedea stăruința.

Și pe nou-venit îl văzuse. Ba chiar, pentru un moment, rămăsese cu privirea ațintită pe el, surprinsă de tinerețea lui, de aerul nonșalant și zâmbetul lui larg, de statura impunătoare și umerii largi, gata să sprijine lumea pe ei.

—Vladimir Zimboreanu, se prezentă el scurt, înclinând capul, căci Măgduța, cu gândurile aiurea, nu îi întinsese mâna așa cum se cuvenea.

Bine că nu aduse cine știe ce moșulică, așa cum făcea de obicei! mai gândi cu neobrăzare.